

Алла СЕРОВА

ІНШИЙ ВИД

АЛЛА СЕРОВА

ІНШИЙ ВИД

•

 КАРПВАРІЯ • ПЬВІВ

ББК 84-4 Укр 6-44

С-32

Алла Серова

ІНШИЙ ВИД

Роман

Ця історія починається просто: після закінчення першого курсу студенти-філологи Запорізького університету вирушають у фольклорну експедицію до Закарпаття. Але планове збирання фольклору перетворюється на зіткнення з таємницями, упирями й... темною водою. Щоправда, молоді люди зустрічають і нових друзів: Золтана та Хенхенет. Згодом з'ясовується, що одна з дівчат ще до від'їзду знала про те, з чим їм доведеться зіткнутись...

В художньому оформленні книжки

© Mega11 | Dreamstime.com

Copyright © by Calvaria Publishing House, 2009

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Promotion, Rights and Contracts: MSBrand Corporation Agency

E-mail: copyright@msbrand.net

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

Промоція, права та контракти: Агенція «MSBrand Corporation»

E-mail: copyright@msbrand.net

ISBN 978-966-663-294-7

ISBN 978-966-663-286-2 (серія para bellum)

© «Кальварія», 2009

1

Аудиторія була переповненою. Власне, її й розраховано на велику кількість слухачів, та ви ж знаєте, як це буває зазвичай: хтось прогулює, хтось захворів, у когось інші нагальні справи, отож нема коли плуганитися на лекції. Та не сьогодні.

Такого лементу давно вже не чули ці обшарпані стіни, подекуди прикрашені напівпристойними написами англійською і латиною. Сьогодні перший курс філфаку склав останній іспит. Сьогодні — загальні збори і розподіл на практику. Сто збуджених осіб жіночої статі — таку силу ігнорувати небезпечно. Утім, перепрошую, не сто, а дев'яносто чотири. І шестеро сміливців чоловічої статі — якраз до ста. Сміливців чи щасливчиків, це вже хто як собі забажає, так і висновує для себе, в міру своєї розпусності. Якщо ж судити об'єктивно, то ці шестеро — забиті безстатеві істоти, які за рік навчання звикли не реагувати на демонстрування нижньої білизни — «Дівчатка, ви тільки гляньте, що я купила! Правда, супер?!» — звикли не бентежитись, користуючись шпаргалкою, написаною на дівочих ніжках — отам, де кінчається спідничка, і далі вгору — до самих отих, що «супер!» Жоден викладач не насмівся шукати шпаргалку там. Чому ж не поділитись надбанням з однокурсником, самою природою обділеним такими можливостями? Багато до чого звикла шістка приречених з філфаку.

В очах мерехтить від яскравого вбрання, різнокольорових зачісок і розфарбованих облич. Проте тут існує чітке розмежування на групи за інтересами, які частенько ворогують між собою, — така природа жіночого співтовариства, без інтриг життя здається прісним.

Селючок видно одразу. Вирвавшись із лабетів батьківської опіки і з-під нагляду сільських кумась, дівчатка позакидали очіпки за млин, розфарбувались якнайяскравіше, понятигали шмаття, що відгонить несмаком і дешевими парфумами, — і гайда! Ці не бажають їхати галасвіта, бо свобода трохи набила

оскомину, хочеться назад, у патріархально-самогонне лоно рідної Задрипайлівки. Нічого, за кілька років багатьох із них буде не впізнати. І заросте бур'яном їхня стежина до батьківської хати.

Але хтось повернеться. Ось, наприклад, оця. Низенька, на-топтувата коротконіжка з сором'язливо-масною посмішкою святенниці. У неї дивне прізвище — Махарин і повний рот золотих зубів, а на голові — класична «хімія». Цю двадцять перше століття не хвилює. Ретро.

Он тим фіфам з діамантами в оперованих носах теж ні до чого швендяти курними дорогами практичних занять. У кожної з них десь батечко рахує грубі гроші, а викладацький склад давненько без зарплатні. Та й зарплатня там у них — кіт наплакав, тільки й слави, що науковці. Фіфи збились окремою купкою і плюють через губу на брудний вичовганий паркет чотириста сьомої. У них — свій фольклор. Модерн.

А оті, мабуть, таки попрацюють. То — середній клас. Інтелігенція. Нудні «каре» і дешеві джинсики, дерматинові сумочки, в яких бовтається дешева помада пастельних тонів, простенький телефон і ключі від кімнати в гуртожитку, а в затертих поліетиленових пакетах — паки сумлінно писаних конспектів. Ці вчать з ідейних міркувань. І каїнів вогонь в очах свідчить, що їм фольклорна практика — мама рідна. Але на біса купувати сумочку, в яку влазить тільки помада і щітка для волосся? Авангард.

Оці купки і клани видно одразу. Це на перший погляд тут однорідна маса. Ні, тут усе за наукою. Класова боротьба, щоправда, прихована і приглушена жіночим менталітетом, але шило з мішка все одно вилазить — і саме тепер такий випадок.

— ...заплатить. Знаєш, минулого року у Пасадені ми...

— ...писала. Мамка аж плакала, та ніц не вдієш...

— ...щоб не перескладати. А той період в літературі ми ще в першому семестрі...

Ну, чого не вистачає? Ага, ось. Перехоплене яскравою за-колкою біляве волосся, бліде обличчя, міцні стегна і плечі, обтягнуті квітчастою сукенкою з «секонду», — невігласи, це ж «Гуччі», хоч і трохи приношена! Велика псевдошкіряна сумка і туфлі в колір. І ніякої біжутерії. Якщо не діаманти — нічого не треба. Вдавїться ними. І сидить киця сама. На останній парті, втупилась в американський детектив — щоб не так було оче-

видно, що сама по собі. Аутсайдер. Такі є в кожному колективі. Їх не зачіпають, не уявляючи, чого можна чекати у відповідь. Екзистенціалізм.

По закінченні першого курсу має бути фольклорна практика. Як, де, коли і з ким — стане відомо зараз, просто оцієї міті.

Декан Пастушенко виник у дверях, немов статуя Командора. Галас миттєво вщух. Пан професор велично виніс себе на середину аудиторії. Він високий, кремезний і високочолоий, сиве волосся зачесане назад, відкриваючи міцно скроєне обличчя: сірі уважні очі, круте підборіддя і суворі уста під сивуватими вусами. Деканові вже під шістдесят, свого часу його добряче били за дисидентство, а його вдача відома всім товстокалитковим татусям. Декан, як то кажуть, «не бере». І не реагує на погрози. Бо смерть — це надто просто для нього. Він її вже бачив. «Ті» добряче вміли показувати смерть, а «ці» — просто плагіатори. Тому Пастушенко вміє бути невблаганним.

— Я прошу тиші, шановні пані та панове! — Пастушенко оглядає аудиторію. — У мене обмаль часу. Власне, я хотів би поінформувати вас тільки з питань фольклорної практики. Отже, на кафедрах пройшли засідання і визначились аспіранти та викладачі, які вестимуть практику. Перелік тих, хто виконає практику безпосередньо за місцем свого проживання, вже вивішено біля деканату. Там вказані керівники практики. Саме до них вам слід звернутися впродовж трьох наступних днів. Це стосується більшості. На жаль, через недостатнє фінансування ми можемо собі дозволити тільки одну групу пошукачів. Я оголошую їх список, всі інші можуть бути вільні.

Величезна аудиторія, враз спорожніла і незатишна, стала лункою і непотрібною. Біля кафедри залякли поодинокі постаті. Професор Пастушенко зітхнув. Навмисне так зробити було не можна. Це просто випадок. Семеро — і кожен сам по собі. Рік провчилися разом, а чи знають вони одне одного хоч на ім'я? Аутсайдери. Саме вони вказали в анкетах, що їм все одно, де практикуватись у збиранні фольклору. Тепер, звісно, все зрозуміло. Цим сімом справді все одно.

Декан з сумнівом оглянув мальовничу групку. Ну, і що робитиме з цими істотами його аспірант, його надія і гордість Орест Страдомський?

Ось високий і дужий Мар'ян Киртич. Міцна постать, темно-русе хвилясте волосся до плечей, стягнуте на потилиці в хвос-

тик, сережка у вусі. Байдужі блакитні очі, великі й холодні, як північне небо, сильні плечі. Здоровий хлоп, що він робить на філологічному? В армії відслужив, отож що йому тут треба? Невідомо. Всіх осіб чоловічої статі, що подали документи на філфак, прийняли беззастережно. І Мар'яна теж прийняли. Дівчата гинуть за ним, а він користується їхньою прихильністю як чимось нудним і звичайним, а насправді завжди на своїй хвилі.

Ось Наталка Борецька. Невеличка, худа і смаглява, як циганка. Власне, вона і є циганкою. Її батьки працюють у місцевому театрі. Що вона тут робить? Декан відводить очі. Цигани для нього асоціюються з неприємними речами. Він придушує в собі ці думки і переводить погляд на наступну постать.

Віка Берест. Декан знає її батьків, вони працюють в сусідньому інституті — машинобудівному. Милі люди, дуже спокійні та шляхетні. І старший син у них такий самий. А Віка... Віка вся в татуюваннях, затягнута в шкіряні штани і жилетку. Коротке волосся пофарбоване в «кислотні» кольори, а яке воно було спочатку, вже не пам'ятає ніхто, навіть сама Віка.

Рита Гресь. Довге волосся, кирпате веснянкувате обличчя, маленька й швидка, дуже мовчазна і вічно замислена. Декан вже знає, що Рита любить дрібні капості й отримує від них неабияку втіху.

Катя Семенець. Товста й неповоротка, самозаглиблена й постійно всім незадоволена. Катю терпіти не можуть усі без винятку, тому її запхнули в цю групу. Тут на неї ніхто не звертатиме уваги.

Ліка Рубан, у дорогому вбранні, з важкими діамантовими сережками у вухах. Висока, тонка і білява, з презирливою міною, зверхнім поглядом і різкими манерами. Ліка — донька більш ніж заможних батьків, і чому вона опинилась серед білих вовків, так ніхто напевне й не знає. Так склалося.

І Сабрина. Мабуть, несуттєво, як звати цю дівчину в квітчастій доладній сукні. Проте всім відомо, що вона — стриптизерка і виступає під таким псевдонімом. Деканові теж відомий цей факт, але він вже нічому не дивується. Студентка відвідує лекції, готується до семінарських занять, вчасно складає іспити, живе собі в гуртожитку і нікого не зачіпає. А стриптиз — то її особиста справа. Тепер такі часи.

Декан Пастушенко ніколи не виходить з рівноваги. Отож і зараз стоїть незворушний, наче скеля. Мовчанка, либонь, трохи

затяглась, але ці семеро порушувати її не мають наміру. Декан це чудово розуміє, а тому порушує тишу сам.

— Я радий, що серед наших студентів є люди, які бажають займатись наукою і не шукають легких шляхів, — ця фраза видалась йому такою фальшивою і казенною, що він аж здригнувся від огиди. — Сідайте, шановне товариство. Нам треба поговорити детально.

Сім постатей мовчки сіли, тільки Сабрина вмостилась на столі, а ноги поставила на сидіння. Декан кинув на неї красномовний погляд, який вона просто проігнорувала.

— Гаразд, — Пастушенко вже опанував себе. Дідько з нею, хай сидить на столі, чому ні? — Отже, у вас буде найцікавіше завдання. Орест Іванович бере вас пошукачами, його дисертація матиме величезне наукове значення. А ви зможете багато чого в нього навчитись. Ваша практика буде проходити в Мукачівському районі. Там гори, а в горах кілька стародавніх селищ. Орест Іванович пояснить докладніше ваші завдання, а я зупинюся на суто технічних питаннях. Проїзд оплачує університет. Їхати будете в купейних вагонах. А ось харчування — за власний рахунок... Звісно, якщо ви привезете товарно-касові чеки, наша бухгалтерія вам компенсує витрати. Жити будете в пансіонаті «Шовкова косиця». Там є всі вигоди, але пансіонат давно закрито, будете там повновладними господарями. Гадаю, два тижні — не задовгий термін, якщо і будуть якісь незручності, то — мінімальні. Є питання?

— Звісно є, — Катя важко підвелася з-за столу. — Антоне Вікторовичу, як же так? Їхати бозна-куди, а з харчуванням справа не вирішена? Які товарні чеки в такій глушині, ну хоч самі подумайте?

«Твоїх запасів жиру на рік вистачить, свиня ти годована! — Пастушенко критично оглядає огрядну Катину постать. — Хто про що, а ця про кендюх».

— Я гадаю, з голоду ви там не помрете. В навколишніх селах за символічну плату вас будуть харчувати, я вас запевняю. Орест Іванович про все подбає. Ще питання?

— Коли виїжджаємо? — Мар'ян відірвався від споглядання краєвиду за вікном.

— Домовитися з Орестом Івановичем. Я гадаю, у кожного з вас є нагальні справи, які ви хотіли б залагодити до від'їзду. Зараз прийде Орест Іванович, поговорите докладніше. А ось і він, до речі.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.